

هدف تربیتی این بود که دانش آموزان آب دهان در محیط نریزند

ذکر یک خاطره (تجربه معلمی)

بهزاد زین العابدینی

عضو سازمان معلمان ایران

سال ۸۱ بود حکم سده بود مدارس بایست برنامه ی سالانه داشته باشند و براساس آن حرکت کنند .

باهمه ی اشکالاتی که داشت مثل عدم آموزش مدیران و تخصصی نبودن پست مدیریت و زیرساخت ها و... اما کلیت و تمرین آن بسیار عالی بود و مورد پسند.

و از قضا بنده مدیریت مدرسه ای در جنوبی ترین نقطه ی شهر از نظر فرهنگی و اقتصادی با بافتی مهاجر روستایی و شهرنشین های اصیل و صیفی کار و کارگر که لیان شامپو میخوانندش .

توانسته بودیم با کار تیمی و همدلی همکاران و نیز دانش آموزان به توفیقات خوب آموزشی و تربیتی دست پیدا کنیم که بیشترش مرهون معاونت های مدرسه بود .

تازه کامپیوتر جا پیدا میکرد و مدیران با صرف هزینه های زیادی صدها صفحه برنامه از اینترنت می گرفتند و بدون اطلاع از مفادش کتابش می نمودند.

ما نیز پس از بررسی ها در نصف صفحه کاغذ A5 هدف آموزشی را افزایش بازده درس عربی از ۱۳ درصد به ۳۸ درصد در پایه ی سوم و بنیادگزاری در آموزش صحیح در پایه های اول و دوم قرار دادیم و هدف تربیتی هم این بود که دانش آموزان آب دهان در محیط نریزند و البته راه های تشویقی را هم نوشتیم.

جلسه ی هم اندیشی برنامه ها بود و انبوه بالغ بر ۷۰۰۰ صفحه برنامه ی ۵۰ مدرسه و یک برگ هم مال ما که مجبور شدم آخر روی میز قرار دهم که گم نشود.

برنامه ی ما بشدت موجب خنده ی مدیران شده بود اما صاحب نظری از بنده خواست تا از برنامه دفاع کنم چون این برنامه برگزیده شده بود.

عرض کردم برنامه بایست قابل دستیابی باشد و تعدد اهداف عین بی هدفی است و شوربختانه در آموزش و پرورش گستردگی اهداف آموزشی و

تربیتی معضل بزرگی است در کنار سیستم متمرکز که خلافت را در
معلمان بشدت کاهش می دهد.